

Pierwsze czytanie - z **Dziejow Apostolskich 8, 5-8. 14-17**

Filip przybył do miasta Samarii i głosił im Chrystusa. Tłumy słuchały z uwagą i skupieniem słów Filipa, ponieważ widziały znaki, które czynił. Z wielu bowiem opętanych wychodziły z donośnym krzykiem duchy nieczyste, wielu też sparaliżowanych i chromych zostało uzdrowionych. Wielka radość zapanowała w tym mieście.

Kiedy Apostołowie w Jerozolimie dowiedzieli się, że Samaria przyjęła słowo Boże, wysłali do niej Piotra i Jana, którzy przyszedli i modlili się za nich, aby mogli otrzymać Ducha Świętego. Bo na żadnego z nich jeszcze nie zstąpił. Byli jedynie ochrzczeni w imię Pana Jezusa. Wtedy więc wkładali [Apostołowie] na nich ręce, a oni otrzymywali Ducha Świętego.

« Filip przybył do miasta Samarii i głosił im Chrystusa. »

– W tekście oryginalnym jest napisane « Filip, jeden z Siedmiu... », co znaczy, że był on jednym z siedmiu, niedawno wybranych do codziennego rozdawania jałmużny i opieki nad wdowami w Jerozolimie.

Po zmartwychwstaniu Jezusa, spośród tych, którzy szli za Apostołami i przyjmowali chrzest, większość była pochodzenia żydowskiego: byli wśród nich Żydzi z urodzenia i tak zwani prozelici czyli nawróceni na judaizm. Jednak dzieliło ich wiele rzeczy.

Tych, którzy pochodzili z Palestyny, nazywano « hebrajczykami ». Na codzień używali języka aramejskiego a w synagogach modlili się po hebrajsku.

Tych, którzy pochodzili z diaspyry, z terenów cesarstwa rzymskiego, nazywano « hellenistami » gdyż używali języka greckiego.

W sobotę rano, w każdy szabat, wszyscy Żydzi (także ci, którzy przyjęli chrzest), uczestniczyli w modlitwie w synagodze, gdzie mówiono ich językiem: osobno hebrajczycy i osobno hellenisci.

Natomiast w niedzielę, wszyscy chrześcijanie, hellenisci i hebrajczycy, spotykali się razem na łamaniu chleba w domach. To właśnie w czasie niedzielnego spotkania doszło do kłótni w związku z rozdawaniem jałmużny dla wdow, co spowodowało wybranie Siedmiu do tej służby. Wśród nich znaleźli się Szczepan i Filip, hellenisci, którzy niedawno przyjęli chrzest i którzy chodzili w soboty do synagogi, w której używano języka greckiego. Właśnie wtedy, w synagodze wybuchła druga kłótnia, dużo trudniejsza niż poprzednia. Tym razem, powstała ona między pierwszymi chrześcijanami - hellenistami a tymi Żydami, którzy nie wierzą, że Jezus jest Mesjaszem.

I tak zaczęło się pierwsze przesładowanie: Żydzi odrzucający Jezusa-Mesjasza, atakują swych braci Żydów, którzy przyjęli chrzest i stali się chrześcijanami.

Żydzi – hellenisci, doniesli na Szczepana władzom Jerozolimy, które go aresztowały i zabiły. Podobny los spotkał innych chrześcijan z grupy Szczepana.

To pierwsze przesładowanie ma miejsce wyłącznie w grupie hellenistów, nie dotyczy Apostołów, którzy wszyscy byli hebrajczykami.

Tak więc pierwsi chrześcijanie-hebrajczycy, kontynuują głoszenie Ewangelii w Jerozolimie i nadal praktykują judaizm. Natomiast przesładowani chrześcijanie – hellenisci, rozpraszają się i w innych miejscowościach, gdzie opowiadają o Jezusie z Nazaretu. W ten sposób, przesładowania przyczyniają się do tego, że Dobra Nowina dociera do innych miast Judei i Samarii.

* «*«Nie wasza to rzecz znać czasy i chwile, które Ojciec ustalił swoją władzą, ale gdy Duch Święty zstąpi na was, otrzymacie Jego moc i będziecie moimi świadkami w Jerozolimie i w całej Judei, i w Samarii, i aż po krańce ziemi».* (Dz 1, 7-8)

- Paradoksalnie, to przesładowanie pierwszych chrześcijan i ich rozproszenie się, pozwoliło na większą ewangelizację – na to, że Dobra Nowina dotarła na inne tereny. To właśnie dlatego Filip przyszedł do Samarii. Jednak zamiast ukrywać się, naucza otwarcie.

«*Kiedy Apostołowie w Jerozolimie dowiedzieli się, że Samaria przyjęła słowo Boże, wysłali do niej Piotra i Jana*»

- Filip pozostawał w kontakcie z Apostołami. Kiedy uznali to za potrzebne, sami dołączyli do niego, by umocnić i w pewien sposób potwierdzić autentyczność głoszonej przez niego nauki.

- Antagonizmy i wzajemne uprzedzenie, od dawna dzieliły Samarytanczyków z Żydami z Jerozolimy. Ci ostatni pogardzali Samarytanczykami, uważając ich za heretyków. Filip, pochodząc nie z Jerozolimy ale z diaspory, nie uwikłany w ten konflikt, nie wdaje się w dysputy teologiczne i spokojnie głosi Ewangelię Samarytanczykom : a «*tłumy słuchały z uwagą i skupieniem słów Filipa...*» Głosił, że Jezus z Nazaretu zmartwychwstał i że to On jest oczekiwanym Mesjaszem.

Świadectwo o zmartwychwstaniu Jezusa jest w centrum nauczania zarówno Apostołów jak i pierwszych chrześcijan.

PSALM 66

*Sławcie Boga z radością, wszystkie ziemie,
opiewajcie chwałę Jego imienia,
cześć Mu świętą oddajcie!
Powiedzcie Bogu: Jak zadziwiająco są Twoje dzieła!
Z powodu wielkiej Twej mocy
muszą Ci schlebiać Twoi wrogowie.
Niechaj cała ziemia Cię wielbi
i niechaj śpiewa Tobie,
niech imię Twoje opiewa!*

*Przyjdźcie i patrzcie na dzieła Boga:
dokonał dziwów pośród synów ludzkich!
Morze na suchy ląd zamienił;
pieszo przeszli przez rzekę:
wielce Nim się radujmy!
Jego potęga włada na wieki;
oczy Jego śledzą narody:
niech się buntownicy nie podnoszą przeciw Niemu!
Wszyscy, co się Boga boicie,
chodźcie i słuchajcie, chcę opowiedzieć,
co uczynił On mojej duszy!
Błogosławiony Bóg,
co nie odepchnął mej prośby
i nie odjął mi swojej łaskowości.*

- Część psalmu 66, którą ujmuje dzisiejsza liturgia Słowa, jest streszczeniem całości (20 wersów). Można je wyrazić w trzech punktach :

1. Pierwszy etap nawiązuje do przeszłości.

« Morze na suchy ląd zamienił »

- jest to nawiązanie do ucieczki z Egiptu pod wodzą Mojżesza

« pieszo przeszli przez rzekę »

- to wspomnienie wejścia do ziemi obiecanej, pod dowództwem Jozuego i cudowne przejście, « sucha noga », przez Jordan

2. Drugi etap nawiązuje do terażniejszoci.

« chodźcie i słuchajcie, chcę opowiedzieć, co uczynił On mojej duszy! Błogosławiony Bóg, co nie odepchnął mej prośby i nie odjął mi swojej łaskowości. »

- Dotyczy on czasów, w których powstał psalm. Jego autor zaprasza sobie współczesnych na modlitwę, wielbienie Boga i na podzielenie się doświadczeniem wiary.

3. Trzeci etap nawiązuje do przyszłości. : cała ziemia jest zaproszona do wielbienia Boga.

« Sławcie Boga z radością, wszystkie ziemie, opiewajcie chwałę Jego imienia, cześć Mu świętą oddajcie! Powiedzcie Bogu: Jak zadziwiająca są Twoje dzieła! »

- Narod wybrany nie po raz pierwszy ogarnia modlitwa cała ziemia, cała ludzkość. Robi to odkąd zrozumiał, że jego misja jest dążenie do jedności wszystkich ludów bo dopiero wtedy wszyscy będą mogli wejść do radości i chwały Boga.

* «**Cudzoziemców zaś, którzy się przyłączyli do Pana, ażeby Mu służyć i ażeby miłować imię Pana i zostać Jego sługami (...) przyprowadzę na moją Świętą Górę i rozweselę w moim domu modlitwy. Całopalenia ich oraz ofiary będą przyjęte na moim ołtarzu, bo dom mój będzie nazwany domem modlitwy dla wszystkich narodów.** » (Iz 56, 6-7)

« Powiedzcie Bogu: Jak zadziwiająca są Twoje dzieła! »

- W języku biblijnym, słowo «zadziwiająca» używane jest jako komplement zadresowany do króla w dniu jego sakry. Wyraża ono życzenie szczęśliwego i chwalebego królowania, które zapewni bezpieczeństwo poddanym.
- Gdy słowo «zadziwiająca» jest zadresowane do Boga, znaczy: «tylko Ty Boże jesteś naszym jedynym Królem».

« Błogosławiony Bóg, co nie odepchnął mej prośby i nie odjął mi swojej łaskawości. »

- Narod wybrany wystawia łaskawość i miłość Boga od modlitwy porannej po wieczorną, poprzez liczne modlitwy poprzedzające posiłki i inne czynności dnia codziennego. Całe jego codzienne życie, przeżywane w rodzinie i we wspólnocie braci, jest nasiąknięte pamięcią i wdzięcznością Bogu, który wyzwala...